

Mejelenik minden hó 1 én.
Előfizetési díj egy évre 30000 K.
Amerikában az előfizetési díj
portóval 2 dollar.
Tíz példányt portómentesen küldünk.

A PÜSPÖKIMETHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
WALLRABENSTEIN JAKAB
Nyíregyháza, Deseffy-tér 10. sz.
Hova a kéziratok és előfizetések küldendők.

Szolgálatkész alázatosság.

(Karácsonyi elmélkedés Luk. 2. 1—20. alapján.)

Irta: Dr. Barla B.

A lént idézett szent igékből megismerjük az Ur Jézus földi megszületésének, az Isten Fiának e földre való eljövetelének történetét: azt a történetet, melyet a szent estén évezredek óta minden istenfelő, jó keresztyén családban meghatott, felemelt lélekkel, a karácsonyfának világosságot és melegséget árasztó fénye mellett olvasnak; azt a történetet, mely örökkévaló, érdekességét és jelentőségét soha el nem vesztő tartalmával az évezredek multját a jelemmel, az egymástól legtávolabbi eső világtájakat és országokat, a délt az északkal, a keletet a nyugattal a keresztyénség nagy és szent eszméjében egyesíti. Egy ilyen történetet, mely így meg tudta őrizni téren és időközön túl az emberiség életével való kapcsolatát, nem elég, a megszentelt hagyományhoz hiven egyszerűen elolvasnunk, hanem szükséges, hogy minden egyes részletébe szent áhitattal elmélyedjünk, őszinte szívet keresve, kutatva annak tanulságait, isteni örök igazságait, hogy azokat az Ur segítségével lelki épülésünkre és örök üdvösségünkre magunkévá tenni igyekezzünk.

En a karácsonyi szent történetnek csupán 2 mozzanatára óhajtók röviden rámutatni, mint olyanokra, melyek a mi Urunk, Megváltónknak egyrészt legbensőbb lényével, másrészt pedig küldetésének természetével a legszorosabban függnek össze. Az első az Ur Jézus földi megszületésének külső körülményeire vonatkozik. Erre nézve a felolvasott ige alapján tudjuk, hogy az a gyermek, ki azért született erre a világra, hogy a veszendő emberiséget a kárhazaltól megmentse, jászolban született, mivel hogy Bellehembben, a Dávid házából való Messiás-gyermek és szülei számára nem vala hely a vendégfogadó ház-
náb.

Gondolkodjunk ezen egy kissé! Az Isten Fia, a világ királya, kinek atyjától adatott minden hatalom mennyen és földön, jászolban születik meg, a legszegényesebb, legszűkösebb körülmények között. Miért nem királyi palotában, biborban, puha kényelem, ragyogás és fény közepette? Azért, mert az Ur Jézus nem azért jött, hogy uralkodjék, hogy neki szolgáljanak, hanem, hogy Ő szolgáljon és adja az Ő életét váltságul sokakért; azért, mert az Ő országa, az Ő királysága nem e világból való, mely hatalmaskodásban, gögös külső uralomban nyilvánul meg, hanem a lelkek uralma. Ő a mi lelkeinken kíván uralkodni, a mi senhéjázó, önhitt, kevély lelkeinken, hogy azokat az Ő drága vérének erejével, szent igéjével és szent példájával szelidekké és önmegtadókká, alázatosakká és szolgálni vágyókká alakítsa át. Ezért nem született az Ur Jézus biborban és fényben, hanem szegénységben és megaláztatásban, jászolban, mert e földön való legelső megjelenése is már intés akart lenni a mi számunkra, hogy legyünk mi is alázatosak.

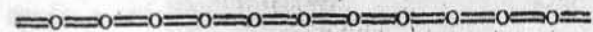
A másik és ezzel rokon mozzanata a karácsonyi szent történetnek, abban áll, hogy az Ur földi megszületésének világokra szóló eseménye azok útján jelentetett meg a békét és megváltást sóvárgó emberiségnek, kik Zsidóországban akkor a társadalom legeslegalsó fokán állottak, a pásztorok útján. A pásztorok, Izrael népének megveteltjei, utolsói, voltak, azok, akiket azon az emlékezetes éjszakán, midőn nyájuk mellett künn a mezőn tanyáztak, körülvelt az Urnak dicsősége és akiknek az angyal először hirdette a nagy örömet, az egész népnek örömét, hogy: «született a Megváltó». A pásztorok révén, nem pedig Jeruzsálem főpappainak, papjainak és lévítáinak útján jutott el az emberiséghez az angyali mennyei seregek sokaságának magasztos, örömteljes üzenete: «Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek és e földön békesség és

az emberekhez jóakarattal. Miért éppen a pásztorok, a társadalom páriáinak útján és miért nem példának okáért a farizeusok, a törvény szigorú megtartóinak vagy az írástudók útján? Azért, mert — hogy a zsoltárköltő szavaival éljek — «Noha felséges az Ur, meglátja az alázatos, a kevélyt pedig távolról ismeri. (Zs. 138—6.)

Ne értsük félre a dolgot! Nem minden szegény és nem minden pásztor szerény, alázatos szívé és nem minden gazdag vagy hatalmas fenhéjázó kevély. Ismerek szegény embert, munkást, parasztot, napszámost, ki gőgös, kevély és ismerek gazdagot, hatalmasat, tudóst, művészt, ki szerény, alázatos. Az Ur Jézus nem is azt nézi, hogy valakinek milyen a társadalmi helyzete, gazdasági állapota vagy műveltségi foka, hanem, hogy milyen a szíve-lelke? Lakozik-e benne — ha szegény, ha gazdag — az az igazi alázatosság, mely bűnös, gyarló, a megbocsátó kegyelemre utalt voltunk tudatában és annak felismerésében gyökeredzik, hogy mint az egy atyának gyermekei és mint testvérek az Ur Jézus Krisztusban, ki mindnyájunk bűnéért és mindnyájunk és mindnyájunk lelke megváltásáért jött le erre a földre, nem arra vagyunk elhívalva, hogy egymással szemben saját éntünket, önző érdekünket és sokszor oly jogosulatlan önérzetünket érvényesítsük vagy éppen arra, hogy egymás fölött uralkodjunk, hanem, hogy Őt követve az önmegtágadó szeretetben és alázatosságban egymás testi és lelki javát mun-

kálva egymásnak szolgáljunk. Ezt az igazi, krisztusi, **szolgálatra kész alázatosságot akarja** a mi lelkünkben az Ur Jézusnak szent lelke kimunkálni és erre akar bennünket megtanítani a karácsonyi történet. Isten gazdag áldása legyen az Ő szent igéjén, hogy annak isteni igazságai mélyen bevésődjenek mindnyájunk szívébe és ott gazdag lelki gyümölcsöket teremjenek, különösen pedig az önmegtágadó szeretetnek és alázatosságnak mindennél kedvesebb, mindennél drágább, lelki üdvösségünk és az emberiség boldogsága tekintetéből egyaránt mindennél nélkülözhetetlenebb és becsebb gyümölcsét.

Ezt adja Isten kegyelemből Jézus Krisztus dicsőségére!

Érdekes reklám. Newyorkban az egyik tekintélyes felekezetnek lelkésze közhírré tette, hogy az ő templomában nem tartanak ugynevezett «száraz prédikációkat». A templompadok végén cserepekben élővirágokat helyeznek el, hogy ne csak diszítsék a templomot, de kellemes illatot is árásszanak. A hallgatók a prédikáció előtt, miközben szól az orgona, jegesvizet kapnak. Nagy villanyos szellőztetők friss levegőről gondoskodnak. A prédikátor rokkant, széken ülve prédikál.

Rátkay ^{Karácsony} tiszteletes kocsisa.

Németből szabadon fordította: U.-né.

Karácsony reggel! A fákon csillogó zuzmára, mintha ezer meg ezer csillag, ragyogna és tündökölné a nap játszi fényében. Benn a házban pedig melegség, öröm és szeretet.

«Hideg van, nagyapó!» mondja Ilonka, amint a meleg bundát ráadja az öreg tiszteletesre. De ez csak mosolyog. Ő nem érzi a hideget, nem gondol a hosszú, kényelmellen kocsitra, ő csak a kis templomot látja, telve vágyakozó, hívő lelkekkel, kiknek ő hirdetheti az édes, oly régi és mégis mindig új üzenetet: «Imé, született néktek a Megváltó!» Nagy boldogság ily üzenet hirdetőjének lenni!

Jancsi, a kocsis, szeretettel nézett papjára. Hogy is tudott ez az öreg ember mindég oly vidám és örömtelt lenni? Évről-évre ugyanazt az Igét hirdetni. Hogy nem vesztí el a kedvét, érthetetlen! S amint e gondolatok agyán áteikáznak, nagyobb alázattal köszönti, mint más-kor öreg papját s segíti nagy előzékenységgel a kocsira.

A keményre fagyott hó csikorog a kerekek alatt, míg a két férfi szóltanul ült a kocsin. Egy ilyen karácsony reggel volt három évvel ezelőtt is, gondolja Jancsi, a kocsis és szíve összeszorult. Igen, igen ezt is csak az én tisz-

teletesem tudta megtenni. «Hiszen elmélkedésnek mindég ez volt a refrainja.» «En a kivert gazember, kit senki sem akart házába fogadni...»

Ezalatt Rátkay tiszteletes mély gondolatokba merülve ült mögötte. De nem a prédikációja foglalkoztatta, hanem pont Jancsira, a kocsisára gondolt. «Jancsi, ma karácsony van!» «Na hiszen, ezt minden rendes keresztyénnek tudnia kell, főleg pedig nekem», morgott vissza a bakról. «Jancsi fiam, itt az ideje.» A kocsis sóhajtott — «Tudom, pedig még egy félórai utunk van hátra» szót letelve, mintha nem értené a célzást. «Három éve, hogy nálam vagy most János és ma életem egy kis töredékét kell, hogy elmondjam. Karácsony van éppen úgy, mint akkor.» «Szívesen hallok, tiszteletes ur!»

«Atyámnak egyetlen fia voltam, ki szintén pap volt. És természetes, hogy én is annak készültem. Felfogásom szerint nem is lehetett volna másképp, minthogy én is a páfástot viseljem. Vidám, tréfás gyerek voltam, Istennel, a hittel nem foglalkoztam. Anyám meggyőződése persze más volt s ezt olykor, olykor mégis mondotta nekem. De ez nem befolyásolt abban, hogy minden turpisságban és huncutságban részt ne vegyek. Szívemben ugyan néha éreztem kis nyugtalanságot, ha egy kis hazugság röpött el ajkamról. Isten akaratát magamévá tenni szembe se jutott. Magas szárnyalású vágyaim

Örömnep Nagykállóban. Október 4-én megható kis ünnepély keretében adtuk át rendeltetésének azt a kis szobát, amit nagykállói munkássága kifejtése céljából bérelt a nyíregyházi metodista gyülekezet. Kállói testvéreink ez alkalomra virágokkal díszítették a kis szobát. Nyíregyházáról 30 testvér ment át a prédikátor vezetése mellett, hogy résztvegyen a kállóiak örömében. Sok szép karéneket énekeltek s többen hirdették az Igét, a megtérés, a Krisztushoz való csatlakozás, az újjászületés szükségét. A szoba tömve volt hallgatókkal, kik az énekekből is megértették, hogy Jézus az, aki ma azt mondja Jőjj, kövess engem! A kis csapatra az Ur áldását kérjük.

Könyvtáralapítás. Dr. Blake püspök, a nyíregyházi konferencián a prédikátorok iránti szeretetből, hogy azoknak továbbképzésén munkálkodhasson, 50 dollárt adományozott egy könyvtár létesítésére. A prédikátoroktól azt várja, hogy mindegyik egy könyvet adjon a kölesönkönyvtárba s így minden évben 50 dollárt ajándékozzon, hogy újabb könyveket lehessen beszerezni. Az alap le van téve. Azon prédikátorokat, akik még

nem küldték be a beígért könyvet, kérjük, hogy azt minél előbb tegyék meg.

Kérem. Prédikátor testvéreimet kérem, hogy a gyülekezeteikben történő eseményekről s munkájukról legyenek szívesek engem értesíteni, a lapban való közlés céljából.

Szerk.

Halottak napja. November elsején, vasárnap délután szép enyhe idő volt. A nyíregyházi, budapesti, miskolci, gyülekezetek ez alkalommal szintén kimentek a temetőbe s az ott óriási számban összesereglett népcsok énekek és Isten Igéje által hirdették, hogy van feltámadás, örökélet! A hány helyen felállt énekkarunk, mindeütt nagy hallgatóság gyűlt össze, amely áhitatosan figyelte az Igehirdetőkre. Mint minden évben, úgy az idén is sok ezer röpiratot osztottunk szét a temetőben, hogy a halállal s az örökélet problémájával aamugy is foglalkozó lelkek a temetőből hazatérve, olvasva röpiratainkat, még mélyebben elmélkedhessenek Jézus Krisztus, a halál legyőzője s az örökélet adója felett. A jó Isten áldja magvetésünket.

Mennyegzői ünnepély Miskolcon. Volenszky Dezső és Farkas Piroska november 7-én kötötték házasságot. Lapunk szerkesztője eskette a fiatal jegyespárt, az egész gyülekezet s igen sok más érdeklődő jelenlétében. Ez alkalommal a

voltak s azt én erős akaratú keresztlül is akartam vinni.)

Jancsi nagyot esztintott az ostorral, magában nyugtalankodott, mert hiszen ez épp úgy nézett ki, mintha ez neki és az ő üdvösségének szólna. «Karácsony estére egy éneket kellett megtanulnom, még ma is tudom a szövegét» folytatta a lelkész elbeszélését. «Képzeld, pedig ennek ma-holnap hatvan esztendeje már.» «Hosszu idő» mondja Jancsi szárazon. «Elmondom néked a dal szövegét is.»

Vándor áll ajtód előtt, hívd be őt.

Halld, mily nyájasan könyörg. hívd be őt.

Jézus az, ki esdekel, nyiss ajtót, míg nem megy el.

Hívd be őt, elkéshetel, hívd be őt, óh hívd,

«Amint a verset anyámnak lassan elmondtam, reán néz nagy kérdő szemcivel s végtelen szeretettel, mint ahogy csak egy anya tud szeretni, mondja: Karcsi fiam, szíved ajtaja előtt nincs jó helye a Megváltónak. Ne várasd őt, késő lehelre egyszer.»

A lelkész hangja elcsuklott, a gyermekkori emléket mélyen szívébe hatottak. Hosszu idő múlva folytatta:

«Három nappal karácsony előtt volt. Kertünk alatt egy mély folyó vize kigyózott a mezők között. Már régen lestük barátaimmal az első fagyot s csakugyan a vakáció első napján meg is jött. «A jég már jó.» kiáltották a fiúk a falu-

ban, de apám tiltó hangja kiszólt a dolgozó szoba ablakán: «Nehogy el menj a jégre. nem bir el még, mond meg a többieknek is.» A fiúk nevettek, csufolkodtak, s én délután, amikor atyám aludt, mégis elmentem velük és aztán —

«Sejtem» morgott Jancsi a bakról. «Nem hiszem», mert amikor a jég hideg vízben feküdtem s eszméletem már-már tűnedezni kezdett, akkor tudtam, hogy nekem, a pap fiának is szükségem van a Megváltóra és hogy nekem ott a hideg vízben már semmi erőm sincsen a Megváltó kezét megfogni. Mindezen gondolatok között éles sikoly ütötte meg fülemet, egy sikoly oly telisteli szivettépő fájdalommal, hogy megborzadtam, — aztán nem hallottam és nem láttam semmit többet.

Csodás karácsonyi ünnep volt ez. Nem égetek karácsonyi gyertyák, de anyám az ágyam szélén ült nappal és éjjel, mert beteg, igen beteg voltam. S én minden gyöngeségem és betegségem közepette csak egyet tudtam, hogy a Megváltó nintsen azon a helyen, amely őt megilletné a szívenben. Jancsi fiam, látod, akkor tudtam, hogy szívem ajtaja zárva van s én nem tudom azt kinyitni.

«Ez igaz, tiszteletes úr» szólt halkán Jancsi. «En megváratlam őt, most ő váratott meg engem. De amint a karácsony reggele felvirradt, egy olyan tündöklő, fényes karácsonyi reg-

gyülekezet tagjai a gyülekezeti helyiséget virágdiszbe öltöztették s a mennyasszony barátnői szép verses köszöntőkkel bucsúztatták a menyasszonyt, ki mint árvaleány, nevelőanyja gondjára volt bízva. A nevelőanya látta este vendégül miskolci kis gyülekezetünket. A «Halleluja» sok szép énekeit énekelgetve, Isten Igéjét hirdelve s imádkozva vettünk részt a boldog pár menyegzőjén, melyre Jézus részvételét is kértük. Áldja meg a Mester fiatal, egybekelt testvéreinket!

Aratási hálaadó ünnepélyek. Összes gyülekezeteink megtartották már a hálaadó istentiszteletet, azért a sok és gazdag áldásért, amit a jó Isten testiekben és lelkiekben adott ebben az évben. Ezen alkalomkor kápolnáinkat a mezőnek és kertnek terményeivel s virágjaival díszítjük. Munkánk fenntartására pedig hálaáldozatot mutatunk be. A budapesti német gyülekezet aratási kollektája 12, a budapesti magyar gyülekezeté 7 millió, az angyalföldi gyülekezeté 3 millió, a nyiregyházi gyülekezeté 10 millió. A dombóvári, kaposszekcsői, borjádi és györkönyi gyülekezetektől még nem érkezett jelentés. Az Ur áldja meg továbbra is az ő népét s ezen adományokat is.

Temetés Nyíregyházán. November 5-én lemettük Pristyák testvérnőnk férjét, **Pristyák M.**

get, mint a mai, amin a harangok megkondultak s alyám, mielőtt a templomba ment, bejött hozzám, akkor, hogy miképpen történt, nem tudom, de egyszerre tudtam, hogy szívem ajtaja megnyílt és Jézus a megszületett Megváltó, helyet foglalt benne.

Szüleim hálával borultak térdre a nagy Isten színe előtt s ily karácsonyom nem volt több életemben. Karácsonyfa és ajándékok nélkül is ez volt a legszebb és legörömteljesebb.

«Sietnünk kell, tiszteletes ur» mondotta Jancsi elfojtott hangon.

«Igen, Jancsi, sietnünk kell, de ne felejtse el, hogy neked sincsen sok időd már.»

«Milyen különös» gondolta Jancsi, de hallgatott. Most egy fordulónál előtűnt a kis templom, s körülfőtte a kicsiny szétszórt házak, havasan, fehérén. És ott — Jancsi arcába vérhullány szállt — ott volt a hely, ahol három évvel ezelőtt a hóban feküdt karácsony estéjén, elhagyatottan, kiátkozva a társadalomból, a halállal küzdve.

«Megfagytam volna menthetetlenül» sóhajtott fel s lassan hátra tekintett, hogy szeretett papja barátságos szemébe nézhessen.

«Mit mondasz, Jancsi?»

Ekkor nem bírta tovább s el-elcsukló hangon, könnyelt szemekkel mondta: «Itt, tiszteletes ur, itt volt ezen a helyen. Biztosan örökre elkár-

hályt. Rövid ideig volt beteg. De betegsége alatt megértette, hogy a szállónak ura a tizenegyedik órában őt is hívta, hogy ne maradjon kívül, hanem jöjjön be az ő országába. Örömmel ment be s az Ige hallgatásában nagy boldogsága volt. valamint az őt látogató prédikátor és testvérek imájában. A feléje nyújtott kegyelmet elfogadta s az Ur irgalmába vetett hittel tudott e földről elköltözködni. Császárszállási tanyáján többször tartottunk istentiszteletet s így tudta, hogy e világtól el kell szakadnunk s megfelnünk. Felesége, házas fia s hajadon leánya, gyülekezeti tagok imáikban az Ur elé vitték édesatyjukat s Isten bölcs akaratában megnyugodtak. Örvendtek afelett, hogy atyjuk élete végén lelkébe fogadta a Megváltót! Bár fogadná be mindenki Jézust már gyermekkorában! A temetésen igen sokan vettek részt. Elvetetett rothadandó test — feltámasztatik rothadatlan.

A franciaországi protestánsokról érdekes kimutatást tudunk olvasóinkkal közölni: Ma Franciaországban 1038 prot. gyülekezet van. Ezek közül 615 református, 261 lutheránus, 49 szabad, 29 baptista, 23 methodista, 31 független. Említett gyülekezetek közül 242 van Elzász-Lotharingiában.

hoztam volna, ha Isten erre nem vezet. S ha rá nem néz jóságos szemével, melyek mint meleg napfény érték szívemet, ha meg nem könyörül rajtam és fel nem emel, s nem bizik bennem s magával nem visz, pedig a fogházból jöttem, ó uram, édes jó uram, ezt soha, soha el nem felejttem!»

«Hagyd el, kedves fiam, te hűségesen szolgáltál, de nézd, az Ur, a te Megváltód még mindig szíved ajtaja előtt áll és kér és könyörög. Jancsi, nézd, nem helyes, hogy nem engeded be őt.»

A harangok mély zugása hirdette, hogy megszületett a Megváltó s az emberek serege özönlött a kis templom felé.

Jancsi kocsis volt az utolsó, aki a templomba lépett.

«Mély sötétség vett körül,

De eljöttél te napom»

énekelték a hívők s ugyanekkor lépett ki az öreg tiszteletes is a szószékre és mint villám cikázott át Jancsi agyán:

«Igen, sötétségben voltam akkor — és vagyok még ma is s ő az én papom, olyan, mint a fényes nap.»

Nem tudta szemét levenni papjáról. Ujra érezte, amin két meleg karjával átfagyott testét átfogta, érezte azokat a kezeket, melyek anyai szeretettel takargatták a meleg bundába és ujra

HÍREK NAGY VILÁGBÓL

A **methodista egyház központi konferenciája** október 6–11-ig a németországi *Freudenstadt-ban* tartott. A következő évi konferenciák küldték megbízottjait: Észak-Németország, Dél-Németország, Svájc, Ausztria-Magyarország, Jugoszlávia, Bulgária, Oroszország. Eddig minden négy évben tartottak egyetemes gyűlést. Ez a legfőbb törvényhozó s kormányzó testülete a püspöki methodista egyháznak. Az európai évi konferenciák most azt a jogot nyerték, hogy saját dolgaik elintézése végett központi konferenciát tarthassanak. A szóban forgó évi konferenciák 277 gyülekezetből, 57.000 tagból, 1041 állomásból, 941 vasárnapi iskolából állanak, melyekben 60.369 gyermeket tanítanak. A gyülekezetekben 331 prédikátor szolgál, valamint 3 diakonissza intézetben 850 diakonissza. A konferencián dr. L. J. Nuelsen zürichi püspök elnökölt. Urvacsorával s Isten Igéjének magyarázásával vette kezdetét a gyűlés, melyen a magyarországi konferenciát Funk M. superintendens képviselte. Sok fontos határozatot hoztak az egyházszervezetre, énekeskönyvre, pénzügyekre, ifjúsági egyesületekre s a frankfurti teológiai szemináriumra vo-

natkozólag. Hét országból, 70 delegátus, 4 napig tárgyalta a különböző egyházi kérdéseket. A tanácskozásokat befejező vasárnap délután dr. Nuelsen 2000 főnyi hallgatóság előtt erről a témáról beszélt: **«A methodizmus befolyása az európai egyházi életre»**. A beszédet igen nagy érdeklődéssel hallgatták. Ez volt az első európai központi konferencia. Az a munka, amit Isten Szent lelkének segítségével hívása mellett delegátusaink végeztek, az egyes évi és missziói konferenciákban fogja jótékony hatását éreztetni. Fokozottabb mértékben adjuk át magunkat az Urnak, hogy alkalmas munkatársai lehessünk, a magunk s környezetünk lelki üdvének megmunkálásában.

Két szemelvény. «Ryan püspök St. Luisban a róm. kath. egyháznak igazi hierarchikus törekvéseiről ezeket írja lapjában: Bevallom, hogy a róm. kath. egyház türelmetlen, tényleg az, mert minden rendelkezésére álló eszközt megragad az eretnekség kiirtására. Hogy türelmetlen, az egész természetes következménye csalhatatlan voltának. Egyedül a róm. egyháznak van joga, hogy türelmetlen legyen, mert hisz egyedül ő bírja az igazságot. Az egyház eltűri az eretnekeket ott, ahol kényszerítve van erre, de halálosan gyűlöli s minden hatalmát latba veti, hogy megsemmisítésüket biztosítsa. Ha a katolikusok egyszer többségben lesznek s egész biztos, hogy egyszer többségben lesznek, akkor az Egyesült

érezte szemeinek meleg sugarát, melyek testét, lelkét felmelegítették s amelyek most is ragyogtak abban a tiszta fényben, amint a szavak meleg özöne ajkait elhagyta.

Isten kegyelme végtelen. «Ő» hívja a bűnöst, fáraogzik a bűnösért és végtelen türelemmel vár a bűnösre.

«Igen, igen igaza van» suttogja Jancsi s tekintete még csak jobban tapad szeretett ura arcára s aztán —

«Istenem, elesett! Mi van az én tiszteletes urammal?» s rohan fel a szószek lépcsőjén félre téve a férfiakat, kik erős kézzel emelték fel az összeesettet.

Bevitték a sekrestyébe. Végtelen nyugalom terült el ennek arcán s szája körül boldog mosoly játszott. «Halott» susogja egy hang és halk zokogás járja át a kis templomot. «Halott» a mi jó tiszteletes urunk, halott.» Jancsi torkát fojtogatják a visszatartott könnyek s egyre csak fülébe cseng: «Halott az én jó uram, halott.»

«Jancsi, bevisszük uradat az iskolába és te haza hajtasz» mondja a tanító halkan.

«Én az én uram nélkül? nem, soha!»

Csodás utazás volt. A napsugaras hőmézőkőn át vitte haza Jancsi halott urát. Gondolatokba elmerülve haladt a kocsi mellett s csak ajkai mosolyogtak, mintha beszélne. És amint oda jutottak, ahol Jancsit három évvel ezelőtt az

őreg Rátkay tiszteletes a hóból, megfagyva kiemelte, megállította a kocsit s ott a hóba térdelve mondta:

«Oh Uram Jézus, bebocsátlak, néked adom oda magam, nézd, én ezt most már nem mondhatom meg az én jó uramnak, de neki tudnia kell, hogy ő mentette meg testemet és lelkemet, ezt mondd meg neki Uram Jézus.»

Forró könnyek hullottak e karácsonyi napon a paplakban, de aki az öreg lelkeszt a ravatalon látta, nem mondhatott mást:

Jézus engem meg nem csalhat,

Többet nyertem benne én,

Mint amit remélni tudtam,

Amíg őt nem ismerém.

Egyre hibebbnek találok,

Mennél jobban ismerem

Égő vágyam ez nekem.»

Lelkeket vezetni hozzá:

És te, kedves olvasóm? Vajjon te is tudod-e, hogy Jézus téged meg nem csalhat? Hogy Jézus nélkül nem ér semmit az életed? Ha tudod, úgy éled-e életedet, hogy más is megtanulja tőled, hogy Jézus az egyetlen kutforrás, melyben minden bűnöd, bánatod, szenvedésed, örömid is megigazul? Nála találsz kegyelmet, megbocsájtást! Jer és keresd Őtet. Fogadd szivedbe! Légy övé!

Államokban megszűnt a vallásszabadság. Ellenségeink jól tudják, hogyan bánt a katolikus egyház a középkorban az eretnekekkel s hogyan bánt ma is velük, ott, ahol hatalma van. Nem is gondolunk arra, hogy ezen történelmi tényeket letagadjuk, valamint arra sem gondolunk, hogy megszóljuk az egyháznak szentjeit és fejedelmeit, azért, amiért az eretnekeket, üldözték.» Elég világos beszéd! (Szemelvény a «Schweizer Evangelist»-ből.)

«Dogmatikai szempontból nekünk nem minden vallás jó vallás és nem mindenik alkalmas arra, hogy a népet nagygyá tegye. Tűzzel-vassal a más vallásokat nem tartjuk szükségesnek és megengedhetők kiirtani, de mindezek mellett se jobbra, se balra, nem térünk el attól az igazságtól, hogy egyedül a kalvinizmus alkalmas arra, hogy ez a világ azzá legyen, amivé Isten szánta. Elismerjük azt, hogy más vallásokban is van részigazság, de hirdetjük, hogy **egyedül a kalvinizmusban van a teljes igazság**, mert az választotta Isten igéjét alapul az élet összes viszonylatára.» (Szemelvény az «Óráló»-ból.)

Mindkét szemelvény elég világos beszéd. Az egyik Amerikában egy katolikus lapban látott napvilágot, a másik Magyarországon egy református lapban. De jó nekünk az tudnunk, hogy sem itt, sem ott, hanem Jézus Krisztusban van a teljes igazság. Aki Jézust bírja — az bírja az igazságot.

A katolicizmus térhódítása Németországban. A «Zeltgruss»-ból vettük a következő adatokat: Háboru előtt Németországban nem volt pápai nunciusz (követ) most 3 van: Berlinben, Kölnben s a Ruhr-területen. 1923-ban a lakosság kétharmadrésze evangélikus volt, 16.000 lelkészszel, egyharmadrésze katolikus 22.000 lelkészszel. 1918. óta 700 kolostor létesült. Magában Berlinben 108 kolostor van. Háboru előtt nem volt egy jezsuita rendház sem, ma 26 van, vagyis éppen megegyezik annyi, mint Olaszországban. Beszédese számok s adatok!

Az Őrvhadsereg július 5-én ünnepelte 60 éves fennállásának jubileumát. A londoni kristálypalotában Booth generális 20.000 ember előtt tartott beszédet. A zenekarban 2000 zenész játszott. Az Őrvhadsereg a társadalom legalsó rétegeiben kezdett dolgozni s ma is a febuajok, a prostituáltak s a züllött egzisztenciák közt igyekszik kitartó hűséggel munkálkodni s a bűn áldozatait a Jézus-hoz vezetni. Pesten már 3 gyűlekezetet létesítettek.

A biblia ma már 572 nyelvre van lefordítva s kinyomtatva. Tavaly hat új fordítással bővültek az eddigi fordítások. Mennyi munkába s mennyi pénzbe kerül egy-egy újabb fordítás.

(Részlet egy levélből.)

Kedves Testvér! *U. Kor 12, 9*

Tíz gyermeknek vagyok az édesanyja. A legidősebb 15 és fél éves, a legkisebb 15 hetes. Isten dicsőségére kijelentem, hogy neki nem nehéz kis vagy nagy dologban segítségünkre lennie. Megakarom önnek írni, hogy az újszülöttek számcsökkenésének nem a lakásinség és a drágaság az oka. Ha valaki az örökkévalóságban ezzel a kifogással állna az Ur elé, tudom, hogy az Ur reám hivatkozva azt mondaná: ime, amint megsegítettem ezt az asszonyt az övével, így rajtad is segítettem volna, csak te nem tudtál bennem hinni. Mikor férjemmel egybekeltünk 1908-ban, nem volt filléryi vagyunk sem s mindmáig megáldotta az Ur ami munkánkat úgy, hogy egészen a mai napig nem függünk másoktól. Még a háborus évek alatt is megtapasztalhattuk gazdag Istenünk segítségét. Mi kevés kenyéret ettünk abból a rossz kenyérből, amit másoknak enniük kellett, dacára annak, hogy nem voltunk földművesek s hogy minden elő volt írva. Nagyon sokszor irigykedve néztek rám a többiek, mikor olyan sok kenyérjegyet kaplam, éppen azért, mert oly sok gyermekem volt. Mivel gyermekeim kicsinyek voltak még, nem ették sokat s így mindig volt bőven kenyér a háznál. Így voltunk a ruházattal is. Nem kellett gyermekeimnek ruhájuk miatt szegyenkezniök. Férjemet a gyárban már sokszor megkérdezték: «Mit is csináltok, hogy oly szépen megélték?»

A lakásunk nagyon szűk volt, csak 2' szobából állott. Nagyobb gyermekeink a padlás-szobában húzódtak meg s dacára annak, egyik sem volt beteg. Így is vigyázott ránk menyei Atyánk. Mert 4 szobából álló lakásunk van, mellette istálló és ól. Évente egy vagy két disznót hizlalunk.

Néha-néha, mikor idegeim és erőm felmondta a szolgálatot, az Urra néztem s akkor mindig megszegyenített s mintegy azzal vigasztalt: «Elég néked az én kegyelem!» Gyermekeim közül kettő az Uré. Remélem, hogy a többiek is még az övéi lesznek.

Milyen boldogság sugárzik ennek a hívő édesanyjának leveléből. Oh akiknek nincsen 5, 6, 8, 10 vagy még több gyermekük, azok nem is képesek megérteni, mit jelent az: gyermekekkel örülni, gyermekeket nevelni! Az a jó Isten, aki adja, az tudja őket táplálni és ő táplálja is — most és mindörökké.

Modersolm lelkész lapjából.

W. J.

Szemelvények Dr. Blake püspök beszédeiből.

Textus Luk. 15., 1—3.

Három dologról van szó e történetben: elveszett juhról, elveszett pénzről, elveszett fiuról. Mind a háromnak közös vonása, hogy elveszett. Mi emberek rendszerint, ami elveszett, azt egyszersmint rossznak is tekintjük. Ez tévedés, mert ami elveszett, nem kell, hogy okvetlen rossz is legyen. A juh, amely elveszett, éppen olyan jó volt, mint az otthon lévő kilencvenkilenc. Nem volt rossz, csak az volt a baj, hogy nem volt a helyén. Az elveszett pénzdarab éppen olyan jó volt, mint a meglevő kilenc, csak az volt a baj, hogy nem volt forgalomban, nem volt hasznára senkinek. Így vagyunk mi sokszor keresztények, félrehúzódnak az emberektől, ahelyett, hogy igyekeznénk hasznukra válni. Önző kicsinyes, szűk látókörű emberek vagyunk. Nem vesszük figyelembe embertársaink családi körülményeit, születését, nevelését, társadalmi állását, a légkört, melyben valaki él, gondolat- és érzésvilágát, melyek mind közreműködnek egy-egy keresztény jellem kialakulásánál. Ne akarjunk mindenkit saját magunkhoz hasonlónak tenni. Az Ur, midőn lelkünket kezébe veszi, hogy átalakítsa saját képére, mindezen sajátosságainkat figyelembe veszi s egyéniségünknek megfelelően bánik velünk és vezet minket külön-külön. A fiu, midőn elindult hazulról, nem volt rossz fiu, épp oly képességekkel volt megáldva Istentől, mint bármely más fiatalember. Csak az volt a baj, hogy ő meg tulságos sokat is volt forgalomban, neki inkább otthon kellett volna maradnia.

A pásztor este hazajön fáradtan a legelőről. Megszámlálja juhait, a száz közül egy hiányzik. Először a kilencvenkilencet biztonságba helyezi az akolba, azután dacára, hogy fáradt, annak az egynek keresésére indul az éjszakában. S mikor megtalálja, nem üti-veri, nem tesz neki szemrehányást, hogy ime, mennyit kellett utánad járnom, míg megtaláltalak, hanem felveszi a vállára, szeretettel keblére szorítja, örvendezik szomszédaival, hogy megtalálta elveszett juhoeszkáját. A juhot, miután megkerestük, felemelhetjük, s a kilencvenkilenc közé helyezhetjük, a pénzdarabot is a többi közé tehetjük, de a fiura az atya vár, vár, hogy mikor jön haza. Isten hosszútűrése ez velünk szemben, vár, hogy mikor térünk vissza Hozzá az atyai házba. Itt látjuk a szabad akarat, a szabad elhatározás fontos tényét, Isten nem kényszerít bennünket, hanem vár reánk szeretettel, türelemmel.

Sokat szomorkodott az atya elveszett fia miatt, de végre fölragyogott az öröm napja, hazatért bűnbánattal az elveszett fiu. Az egész ház vigad, az atya végtelen boldog. De haza jön a nagyobbik fiu s már künn kérdezi a szolgákat, mi a vigasság oka. Midőn meg tudja, hogy

öccse hazatért s ennek öröme van a lakoma, irigység és féltékenység támad szívében testvére iránt. Oh, hány életet mérgez meg az irigység és féltékenység! Az atyának hosszú évek óta ez az első igazi örömnapja s ezt is megmérgezi az öregebbik fiu. Kegyetlenül tört dőf édesatyja szívébe, ahelyett, hogy vele együtt örvendezne öccse hazatérésén.

Ha választanom kellene, hogy melyikkel lakjam, hát inkább a tékozló fiut választanám.

Haragudott a nagyobbik fiu, hogy atyja házában bőséges javaiból levágatott öccse számára egy hizott tulkot. Szemrehányást tesz atyjának, hogy neki, dacára annak, hogy mindig otthon volt, egy kecskegödölyét sem adott, hogy barátaival együtt elkölthette volna. De az atya mondja neki: Fiam, hiszen mindenem a tied, miért nem vettél, miért nem kértél még csak egy kecskegödölyét sem. Hiszen mindennap is tehetted volna, mert minden, ami az enyém, a tied is. Miért nem kértél, miért nem vettél? Így vagyunk mi emberek is. Istenünk, Atyánk bőséges tárháza áll rendelkezésünkre és mi nem veszünk hanem maradunk éhesen, szegényen és rongyosan. Vegyünk két kézzel, bőségesen ezentul.

Kispest, vasárnap délután 6 órakor. Dr. Blake. **Máté 6., 9—1—3.** Miatyánk magyarázata.

A Miatyánk nem áll száz szóból sem és mégis felöleli minden szükségletünket. Az Ur nem így tanít minket imádkozni: Hatalmas Isten, mindenható Ur, örökkévaló Isten, hanem Mi Atyánk, nem is úgy, hogy Atyám, egyes számban, csak a magam személyére vonatkozólag, hanem mi Atyánk, mindnyájunknak Atyja. Ezzel az Ur mintegy megmutatja, hogy nekünk nem csak önmagunkért, hanem minden emberért kell imádkoznunk. A mi Atyánk a legszebb és legelterjedtebb imádság. Milliók és milliók ajkáról száll fel naponként. Amint a föld forog a nap körül, úgy hangzik ez az ima napkelettől napnyugotig az emberiség ajkáról. Fehérek és sárgák, feketék és rézbőrűek; magyarok, némelek, franciák, angolok, amerikaiak, japánok stb.; katolikusok, réformátusok, evangélikusok, baptisták, methodisták stb. mind egy Atyának a gyermekei. Nincsen külön katolikus Isten, sem methodista Isten, csak egy Isten van, aki mindnyájunknak Atyja. Mi Atyánk, mily közvetlen, mily bensőséges ez a megszólítás. «Es bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsásunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek.» Sulyos szavak ezek, láthatjuk, hogy Isten olyan mértékben bocsát meg nekünk, amilyen mértékben mi vagyunk hajlandók megbocsátani felebarátainknak. Sőt mondhatjuk, rettenetes szavak, mert ha mi engesztelhetetlenek vagyunk felebarátainkkal szemben, úgy Isten is engesztelhetetlen lesz velünk szemben és vajjon ki állhat meg az Ó haragja előtt?

Óvakodjunk a szűkkeblűségtől. Legyünk széles látókörű, nagylelkű emberek, nem pedig szűk-szálhasogatók és kicsinyesek. Ne gondoljunk,

hogy a mi egyházunk egyedül jó, hogy tökéletes, hanem igyekezzünk más egyházakban is a jót megbecsülni és értékelni. Ne csináljunk úgy, mintha egyházunknak privilégiuma volna egyedül lelkeket menteni és az Isten országát terjeszteni. Az Ur az Ő országát terjeszti katolikusok, reformátusok, baptisták stb. által is és ezért hála legyen neki. Örüljünk, ha akármilyen név alatt is, vagy akármilyen formában is terjed az Evangélium. Wesley János, a methodizmus alapítója, megkivánta a missziói munkásoktól, hogy naponta öt órát olvassanak. «Olvassatok, olvassatok, naponta öt órát olvassatok — mondá — aki pedig ezt nem akarja megtenni, az térjen vissza régi foglalkozásához!»

Mi az apostólok rendszerint mint szent embereket emlegetjük, szent János, szent Jakab stb., pedig dehogyan voltak szentek, hiszen közvetlenül az Ur Jézus kinszenvedése előtt azon voltak, hogy ki közülük a nagyobb s arra kérte az Urat két apostol, hogy a mennyek országában adjameg nekik azt a kiváltságot, hogy ők legyenek a jobb és balkeze felől ülhessenek.

Ap. cs. 4., 13. «Mikor pedig járták Péternek és Jánosnak a szólásban való bátorságukat és megértették, hogy irástudatlan és közönséges emberek, csodálkoznak vala; meg is ismerék őket, hogy a Jézussal voltak vala.»

Ebben a versben három tény van kiemelve: Az apostolok bátorsága, hogy irástudatlan és közönséges emberek voltak, továbbá, hogy Jézussal jártak. Láthatjuk, hogy egyszerű, közönséges emberek által is tud Isten nagy dolgokat művelni, ha az a lélek keresi Őt és engedelmeskedik neki. Az ilyen engedelmes szíveket megkölti Isten az Ő Szentlelkének erejével, bölcseséggel és bátorsággal. Azonban a kereszténység nem tartott volna tovább, legfeljebb egy-két emberöltőn keresztül, ha csak Péterre és Jánosra lett volna bízva. A keresztény tanok világos kifejtését és szilárdabb formába való öntését Isten Pál apostolra bízta, aki nagyszerű kiképzéssel és műveltséggel bírt. Jézusnak egyik eme legádázabb ellensége, az isteni kegyelem által világosságot nyer s magasan lobogtatja az isteni igazság és szeretet ragyogó fáklyáját az újszövetségben. Minden időkre meg van formulázva általa a keresztény tan. Vagy nézzünk Mózesre az Ő-szövetség leghatalmasabb prófétájára, akit Isten megbízott a törvény kifejtésével és leírásával a Fáraó udvarába kerül és taníttatik az egyiptomiak minden tudományára.

Nem akarom a tudatlanságot dicsőíteni, de aki Jézussal jár az erős és alkalmas az Isten országa építésére, de még inkább alkalmasak azok, akik Jézussal járva, művelik a tudományokat. Első kellék tehát: Jézussal járnunk, ez ad erőt és bátorságot; mint másodrendű fontos segítő kellékkel kell alkalmaznunk a tanulást.

Schmidt testvérünknek és mindnyájunknak sok megszívlelendő dolgot mondott szeretett püspökünk.

Először is intette, hogy ne legyenünk vatalnok, póp, aki csak azért van, hogy eskessen, kereszteljen, temessen, hanem pásztor, aki a juhok után megy és megkeresi őket. Legyen rajta, hogy megmentse a felnőtteket, kétszerezze meg az erejét ebben a munkában, de főleg a gyermekeket szeresse és tanítsa, mert az Isten országa ifjú erők által épül leginkább. Az ifjuság a földi élet értékesebb fele és sokkal szebb, ha valaki már ezt az Úr szenteli. Vannek lelkészek, akik a gyermekkel való foglalkozást kicsinyes dolognak tekintik; nem tudnak, nem akarnak a gyermekekkel foglalkozni. Lesznek nehéz óráink, küzdelmeink, de ne csüggedjünk el, bármily gyümölcsstelennek is látszik munkánk. A püspök ur saját életéből hozott fel egy példát, midőn egyszer igen elcsüggedt, úgy látszott, minden munkája hiábavaló, a lelkek érdekében. Már-már úgy határozott, hogy elhagyja lelkipásztori hivatását, jogot tanul és ügyvéd lesz. Igen, de a tanuláshoz semmi pénze nem volt, továbbá ott voltak felesége és gyermekei. Egy ismerőse ajánlott neki pénzt a tanuláshoz, de neje azt mondta, ne fogadja el. Nem tudta, mit csináljon, lement az utcára, bolyongott céltalanul, midőn egy idősebb nő megszólította: «Blake ur, nagy hálaival tartozom önnek, ön mentette meg az unokámat.» A gyermek szülei rossz életet éltek, az anya parázna, az atya iszákos volt. A gyermek haléves lehetett, midőn Blake püspök ur foglalkozott vele. A jó mag kikelt s a gyermekből derék, erkölcsös ifju, majd igehirdető lett. «Köszönöm, hogy megtérítette unokámat — ír ndá az asszony. — «On pedig most engem térített meg csüggedésemből, — mondá Blake ur. A kételkedés szelleme el volt űzve szívéből, szeretett püspökünk belátta, hogy Isten azt akarja, hogy továbbra is mint lelkipásztor szolgálja az Ő ügyét. Azt is sugta neki a kísértő, hogy mint jogász jelentősebb pozíciót töltsen be a világban, nagyobb befolyást gyakorolhatna feleségének nagyobb kényelmet biztosíthatna, gyermekeit jobban nevelthetné s mint tekintélyes ember az Isten országának ügyét is jobban szolgálhatná, mint hogy ha csupán lelkész marad. De a fentirt találkozás mindezeket az érveket megdöntötte. S dacára annak, hogy előzőleg már olyan lelkiállapotban volt, hogy imádkozni sem tudott, most látta, hogy még sem volt munkája hiábavaló, ami új reménységgel töltötte el szívét. Így vagyunk mi is sokszor, az Ur nem mindig látatja velünk munkánk gyümölcsét s ilyenkor elcsüggedünk, azt hisszük, munkánk hiábavaló.

A püspök ur arra is figyelmeztet, hogy igen vérszegény a prédikáció akkor, ha hétről-hétre csak a saját tapasztalatainkat adjuk elő. Így az áldás csak cseppekben hullhat, holott Isten egész záport akar adni. Olvassunk sokat és tanuljunk más Isten gyermekeinek tapasztalataiból is.

Moody, Amerika legnagyobb evangélistája ki akarta próbálni Isten, hogy mit vihet végbe

egy olyan ember által, aki magát teljesen oda szenteli Nekí. Az Ur nagy dolgokat művelt általa, sok-sok léleknek lett útmutatója az üdvösségre. Hogy Isten még ez ideig oly keveset véggezhetett általunk, a hiba bizonyára bennünk rejlik, nem adtuk fel még minden ponton a saját akaratumkat. Istennek az egész emberre szüksége van, félemberekkel nem sokat tehet.

Csel. 3., 6—7. Péter pedig mondá: «Ezüstöm és aranyam nincsen; hanem amim van, azt adom néked: a názáreti Jézus Krisztus nevében kelj fel és járj! És őt jobb kezénél fogva fel-emelé: és azonnal megerősödének az ő lábai és bokái.» Ennek a sántának nem volt szüksége ezüstre és aranyra, hanem gyógyulásra. Az apostol kinyújtotta feléje a kezét, segített neki. Hány ilyen lélek van, akibe bátorságot öntetünk, ha kinyujtanánk feléje a kezünket.

Judás. Judás valószínű, hogy járt-kelt a főpap, Kajafás palotájában, hallott róla, hogy pénzt is adnak annak, aki Jézust kezükre játsza. Beszélt velük, harminc ezüstpénzt ígértek neki, erre a pénzsóvárgó Judásnak viszketni kezdett a tenyere. Megkapta a pénzt, boldogan csörgette a zsebében, de ez a boldogság nem soká tartott, rövidesen tudatára ébredt annak, hogy mit cselekedett. A lelkiismeret rettenetesen kínozni kezdte, ez a pénz most már mintegy égette a kezét, szabadulni akart tőle, az egész dolgot meg nem törléntté akarta tenni, de már nem lehetett. A pénzt visszaviszi a főpapoknak, de azok nem fogadják vissza, az alku meg van kötve, ezt már nem lehet felbontani. Szavainknak, tetteinknek következményei vannak, melyeket semmiféleképpen fel nem tartóztathatunk. Ezért kell igen megfontolnunk, mit beszélünk, mit cselekszünk. Judás, miután reáésmél tettének rettenetes voltára, felakasztja magát. Nem az a tragikus ebben a dologban, hogy Jézus az ő árulása folytán meghalt, hanem, hogy Judásnak lelke mindörökké elveszett.

Ismeretése a franciaországi munkának. Franciaország lakosságának háromnegyed része (kb. 30 millió ember) semmiféle egyházhoz nem tartozik s ezeknek a magatartása az egyházzal szemben teljesen közömbös vagy pedig ellenséges. A lehetőség tehát igen nagy, hogy lelkeket mentünk. Azonban mivel istentellen szellem uralodik itt, nagy általánosságban nem könnyű a lelkeket Jézushoz vezetni. Sok mindent próbáltunk már s fogunk megpróbálni. Ifjakat olyan módon igyekszünk körünkbe vonni, hogy egy tornatermet nyitottunk. Ezenkívül van leányiskolánk, melyet meglátogatott egy tábornok, akinek rossz véleménye rólunk, miután megismert bennünket, teljesen megváltozott.

Jakob János jugoszláviai szuperintendens. Luk. 5. 1—11. Látjuk, hogy Péter mint szakavatott halász, mindent megtesz és az eredmény semmi. Egész éjjel fáradozott társaival együtt

s egyetlen halat nem fogtak. Mi ennek az oka, hiszen mindent megtett, amit egy halásznak meg kell tennie. Éjjel mennek a halászatra, mert ez az alkalmas idő, a part mentén a sekélyebb vizen vetik ki a hálót, mert ide gyűlnék a halak, itt melegebb a víz. «Evezz a mélyre s ott vettetik ki a hálót» parancsolja az Ur. Jézus nem halászember, a mély vizekben nem szoktak a halászok halászni, az idő sem alkalmas, mert már nappal van, «De a te szavadra Uram — mondja Péter — kivetem a hálót.» Sokszor nem értjük mindjárt az Ur eljárását velünk szemben, de később megértjük kegyelmes szándékait s megszegyenülve mint Péter kell mondanunk: «Menj ki tőlem Uram, mert én bűnös ember vagyok.» A saját erejében és tehetségében bizó Péternek meg kellett teljesen aláztatni, hogy megismerje, hogy Jézus nélkül semmit sem cselekedhet. Mig saját erejére támaszkodott, nem volt alkalmas arra, hogy az evangélium hálóját kivesse s embereket halásszon. Mi is csak úgy leszünk alkalmasak az Isten országa építésére, ha Jézus belép életünk hajójába s ha mindenünket elhagyva, követjük Őt.

Jegyezte: R. M.

Jú 3, 21

Győző vagy-e? Svájcban az egyik kantonnak neve: Thurgau. Szép vidék. Egy magaslaton ott áll Steinegg kastélya. Magas fal veszi körül. A kapu felett ez a felirat olvasható: «J'eu ai assez!» Magyarul azt jelenti: «Elég volt belőle» vagyis az az értelme, hogy ennek a kastélynak egykorú birtokosa, megismerte a világot s megelégette, többet nem kért belőle. Azért huzódott vissza a hegyek közé s azért épített ott magának kastélyt. Világgyűlöletében bezárkózott kastélyába s ott töltötte élete hátralevő napjait. A biblia minket nem arra tanít, hogy a világot kerüljük s megvessük, hanem arra, hogy legyőzzük! Legyőzni pedig úgy fogjuk, ha a világ dolgában hűségesen megállunk, mint Isten gyermekei. Könnyebb egy kolostorba vagy egy erdőkoszorúba kastélyba bezárkózni s a világot megvetni, mint az emberekkel érintkezve, munkálkodva, hűségesen, tisztán, bűn nélkül megállni az Ur előtt. Jézus tanítványait nem világkerülésre tanította, hanem azt a megbízatást adta nekik, hogy elmenve a világba, tanítsanak minden népeket arra, hogyan kell e világon mint Krisztus követője élni. Tehát ne huzódj vissza a világtól, hanem mint Krisztus igaz katonája, támadj bátran a világnak s győzd le!

Mit eredményezhet a barátságosság? Spurgeon egy élményt mond el erre nézve a maga életéből. Azon az uton, amelyen kápolnájába szo-

kott menni, egy kisfiu ült mindig az ablaknál, akinek Spurgeon mindannyiszor ahányszor elment a ház előtt, barátságosan integetett. A fiucska mindennap pont abban az órában mindig ott ült az ablaknál, hogy a barátságos bácsinak integetését s köszöntését viszonzhassa. Erre a fiucska szülei kíváncsiak lettek, hogy ki lehet az a bácsi, aki gyermeküknek folyton köszöntget. Egy nap követék Spurgeont — bementek kápolnájába. Meghallgatták beszédjét s megtértek. Ime, ezt eredményezte a barátságosság! Vajjon te embertársaiddal, közelebbi vagy távolabbi környezetteddel barátságos vagy-e? Oh, ha mogorva volnál, tanulj Jézustól, ő barátságos volt. Meglásd, ha barátságos leszel mindenkihez, te is megnyersz még sokakat a Krisztus számára.

Luk. 13. 25.
Otthon vagy, mikor Jézus kopog? Egy emberbarát lelkészének 20 márkát ajándékozott, hogy azt az ő egyházában annak az özvegynek adja, ki a legnagyobb szükségben van. A lelkész mindjárt egy kunyhó felé irányította lépteit, ahol az lakott, akit boldogítani akart. De az ajtót zárva találta és akármennyit kopogott, nem kapott feleletet. Erre megfordult és egy másik özvegyhez vitte a pénzt, ki szintén nagy szükségben élt. Hetek múlva azzal az özvegyvel találkozott, kinél először kopogtatott be. Ez könnyek között panaszkolta el hü lelképásztorának nagy nyomorúságát. A lelkész elmesélte neki, hogy nála volt és segíteni akart neki, de az ajtót zárva találta. Erre a szegény asszony hangos zokogásba tört ki és azt mondta: «oh, ön volt az, aki kopogott? Én azt hittem, hogy a házigazda, ki házbért jött kérni és mivel nem volt pénzem, úgy tettem, mintha nem lettem volna otthon. Oh én szerencsétlen asszony. Ez a történet jó hasonlat. Nem-e teszünk mi is sokszor úgy, mint ez az özvegy, t. i., hogy «nem vagyunk otthon», ha Krisztus Urunk hozzánk jön — ? Nem halljuk a kopogását, mert attól félünk, hogy el akar valamit venni tőlünk, pedig Ő mindig csak azért jön, hogy adjon és áldjon. — Nincs igazabb szó, mint az, hogy az Isten szerelet; akkor is, ha valamit elvesz tőlünk, ami nekünk kedves. De sokszor védekezünk ellene, mint ha Ő boldogságunkat akarná elrabolni és így megfosztjuk saját magunkat azoktól az áldásoktól, melyeket Isten számunkra készített.

Hogyan viselkedj a gyülekezettel szemben?

1. Jelenj meg percnyi pontossággal minden összejövetelen. 2. Lépj be csendesen s helyedet elfoglalva imádkozz csendesen. Ne beszélj, hanem olvasd bibliádat, míg megkezdődik az Istentisztelet. 3. Énekelj örvendező szíveddel. Ha nem gyülekezeti hallgató ül melletted, add neki énekeskönyvedet s légy figyelmes, udvarias a vendégekkel. Kínáld őket jó helyvel. 4. Istentisztelet után, ne állj az ajtóba nagy beszélgetést kezdeni, hanem távozz csendesen s forgasd elmédben s szívedben a hallottakat. 5. Otthon

olvasd el még egyszer a gyülekezetben felolvasott textust s imádkozz a jelenvoltakért, hogy az Ige kikeljen s gyümölcsöt teremjen. 6. Egyik összejöveteltől a másik összejövetelig látogasd meg a gyülekezet betegeit s beszélj a gyülekezetben hallott Igékről. Szomszédaidat s rokonaidat meghívhatod az összejövetelekre. Ha egyszeri meghívás nem használ, hívd őket tízszer, vagy ha kell, százszor is! 7. Imádkozzál otthon sokszor gyülekezeti testvéreidért s a prédikátorért. Minél többet imádkozol értük, annál inkább szereted majd őket s gyarlóságukat viselni tudod. 8. Tedd magadévá a gyülekezet anyagi szükségleteit is. Amit az Ur ajándékozott neked, abból juttass is megint az Ur dolgaira. 9. Akár otthon vagy, akár az uton, akár a munkában, téleidben valld magad a Krisztus tanítványának. Nem baj, ha gunyolnak avagy üldöznek érte. Az Ur ezt megjutalmazza gazdagon. 10. Légy örvendező s ne savanyu ábrázatu, hogy mindenki, akivel érintkezel, lássa rajtad a Krisztus békességét, szelidségét, alázatosságát s jóságát. Így szerzel gyülekezeteknek, de ezáltal az Ur Jézus Krisztusnak dicsőséget s örömet!

Mt. 10. 16.
Szelid lelkü. Az 1806-ik évben Jánicke berlini lelkész, prédikációjának meghallgatására az előkelő társaságból is igen sokan eljöttek. Egy vezérkari ezredes is eljött vasárnapról vasárnapra. Nem szégyellte a Krisztus evangéliumát. Társai emiatt nagyon gunyolták: De ő rendületlenül kitartott Jézus mellett. Egy nap megakarták tréfálni megint. A tisztek egyike lerajzolta az ezredest, amint a templomban térdepelve az Urvacsorát veszi. Ezt a rajzot az ezredesnek asztalára tették s úgy helyezkedtek el a hivatalban, hogy mindnyájan láthassák, milyen meglepetés lesz az ezredesnek, ha a karikatúrát látja. Már előre élvezték, hogy hogyan fog dühbe gurulni s őket kérdőre vonni. De ehelyett mi történt? Mikor az ezredes észrevette a szent cselekményt kigunyoló rajzot, csendesen fejét rázta, a rajzot szépen összehajtogatta s zsebébe vágta s leült dolgozni mintha misem történt volna. Társaival pedig a lehető legszívélyesebb hangon érintkezett egész nap. Pár napra rá az ezredeshez beállít a karikatúra rajzolója s bocsánatot kért tőle. Az ezredes készségesen megbocsátott neki s felhasználta az alkalmat, hogy a lelkiekről is beszélt tisztársával, aki előtt Isten Igéje, Jézus, mint személyes Megváltó, megtérés, újjászületés, mind új, ismeretlen fogalmak voltak. Pár hétre a beszélgetés után, ez a tiszt is ott térdepelt az ezredessel az Ur oltára előtt s vette az Urvacsorát, mert most már az ő lelke is megtalálta Krisztusban bűneinek bocsánatát. A hívő ezredes szelidsége s barátságos arca, megnyerte Jézus számára gunyolódo tisztársát. A te viselkedésed kollégáiddal, embertársaiddal vajjon milyen? Szelid, türelmes, megbocsájtó, barátságos vagy-e?

A bűn beismerése.

(Luk. 15., 18.)

Nehéz dolog. A bűnt szeretjük eltúkolni, elrejteti, eltakarni. Még a megtérő bűnös sem szerepül prédikátorának vagy hívő testvérének elmondani, szóval vagy tettel elkövetett bűneit. Általánosságban bevallják, hogy bűnöztek, vétkeztek, de már a részletekbe nem mennek bele szívesen. Pedig a bűnnek nyílt bevallása adja meg a léleknek nemcsak a lelki békességet és nyugalmat, hanem a bűn feletti győzelmet is. Modersohn lelkész lapjában olvastam a következő történetet, melyet le akarok írni, a célból, hogy ebből minden bűnös, de minden megtért lélek okuljon.

Egy fiatal lány pár évvel ezelőtt megtért. Megtérésekor eszébe jutott, hogy mikor pár évvel ezelőtt a karácsonyi időben mint kisegítő egy nagyobb üzletben működött, ő is, mint a többi elárúsító kisasszony, hazavitt egyet-mást az üzletből, anélkül, hogy ezt lopásnak tartotta volna. Mikor megtért, ez a lopás nagyon nyugtalanította, «Be kell ezt volt főnökömmek ismernem? Hátha feljelent érte s a bíróság elítél?» Ezek a kérdések nyugtalanították. Elmondta egy hívő barátjának. Ez azt tanácsolta, hogy az áru értékét vissza kell a főnöknek fizetni. De a leánynak nem volt annyi pénze. Akkor Modersohn lelkésznek írt, hogy olvasói körében gyűjtessen érdekében, hogy megfizethesse az ellopott holmi értékét. M. lelkész azonban azt válaszolta, hogy ezt nem teheti, miért fizessék meg az ő lapja olvasói azt az összeget, amit ő jogtalanul ellopott. Azt tanácsolta a megtért lánynak, hogy menjen el volt főnökéhez s mondjon el mindent. Őszintén, lesz, ami lesz. A leány imádkozott erőért, hogy meg tudja tenni ezt a nehéz utat s tudja bevallani régi bűnét. Pár napig küzdött még magával, míg végre erőt érzett s elment. Főnökének azt mondta: «Jézus tulajdona lettem s azóta bánt engem, hogy pár évvel ezelőtt, mikor az ön üzletében alkalmazva voltam, loptam, de a loptott holmi árát nem tudom visszaadni». A főnök most közbeszólt: «Mit jelent az, hogy Jézus tulajdona lett?» A leány elmondta. Aztán azt kérdezte a főnök: «És mit loptott?» Egy selyemkendőt. Isten lelke azt mondta nekem, hogy ez bűn s ezt jóvá kell tennem.» A főnök erre megint az iránt érdeklődött, hogy mi az Isten lelke?» Ujabb bizonyágtétel következett s azt a kérést intézte a főnökhöz, hogy bocsásson meg neki. A főnök erre megindultan kezét nyújtott a lánynak s azt mondta, hogy szívesen megbocsát neki s nem is kéri vissza az ellopott holmi árát!»

A lányt ez a tapasztalat nagyon megindította s könnytel szemekkel sietett hazafelé s hállalkodott az Urnak, hogy ily csodálatosan vezette. A főnök pedig még sokáig gondolkozott azon, amit a lánytól hallott s ha nem is értette teljesen

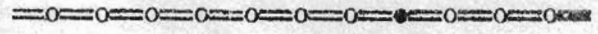
a lány bűnbevallását, mégis értékelte s becsülte. Ha a lány eltúkolta volna bűnét, nem tudott volna úgy örülni annak a tudatnak, hogy az Isten megbocsátja a megtérő bűnös minden bűnét.

Sokan valami régi bűnt úgy akarnak jóvá tenni, hogy a perselybe dobják az eltulajdonított holmi értékét, vagy a misszióknak küldik, vagy pedig valami szegényt támogatnak. De akkor a régi bűn még nincs jóvátéve. Be kell azt ismerni ott s annak — ahol elkövettük. Ha ezt megtennék az emberek, egész más lenne az egymáshoz való viszonyuk. Van aki nyelvvel megsebzett valakit. Később megbánja. De arra nem képes, hogy elmenjen ahhoz, akit megbántott s beismerné előtte, hogy sajnálja a történeteket. Pedig ezzel oly nagy örömet szerezne a sértett s megsebzett szívnek. Ahelyett valami szívességet igyekeznek tenni, hogy ezzel jóvá tegyék az elkövetett hibát.

Sok férj durván bánik feleségével, különösen akkor, ha nincsen jó hangulatban. Később megbánja s vesz a feleségének valami ajándékot, hogy így kiengesztelje. Tényleg kiengeszteli vele s rendbe hoz mindent? Nem. Ha bevallaná felesége előtt, hogy bánja tettét, akkor nemcsak felesége, de Isten előtt is rendezte volna. A bűn beismerésétől oly sokan fáznak, huzódoznak; pedig nagy áldással jár, mert a léleknek nyugalmat s örömet szerez.

Kedves lélek, ha megbántottál valakit, ha eltulajdonítottál valamit, ha bűnt követtél el, valld be Isten előtt, de valld be, ismerd be az emberek előtt, az illető előtt, meg látod, mily öröm s boldogság tölti el egész valodat. Tudom tapasztalatból, hogy ez a lépés mily nehezünkre esik, hogy küzködünk önmagunkkal, míg végre elszánjuk magunkat, de ha önmagunkat legyőztük, akkor a legnagyobb győzelmet arattuk. Akkor még lesz a lelki békesség s a lelki boldogság. Azért csak bátran mondjad: «Vétkeztem, bocsánatot kérek.» Isten is, ember is megbocsát!

W. J.

A rossz olvasmányok. A rákosszentmihályi tömeggyilkos a tárgyaláson a halálos ítélet kihirdetésekor kijelentette: «Nem kérek kegyelmet!» A siralomházban így beszélt: «**Nem akarok kibékülni az Istennel.**» Letartóztatásakor egész nagy könyvtárt találtak bűnügyi és detektívregényekből s egyéb ponyvairodalmi termékekből. Regényt olvasott akkor is, amikor a detektívek beléptek. Nem tagadta, hogy lelkének eldurvulásához nem kis köze van a rémregények olvasásának... Szülők, ifjak, és gyermekek óvakodjatok a szennyirodalomtól!

Ragyogjon a ti világosságtok! (Máté 5., 16.)

Némelyik embernek nagy, a világossága, másnak kicsi. Ki-ki világítson olyannal, amilyen van neki. Akinek kicsi a mécsese, az ne essen kétségbe, hanem világítson vele. Sokszor a kis mécsvilág is nagy szolgálatot tesz. Mikor éjszaka vak sötétség uralkodik, oly jól esik az embernek, ha a szobában egy kis éjjeli mécses ég. Mindjárt barátságosabb a szoba. Ne nézd le a kis mécsvilág értékét.

Egyszer egy nagy személyszállító hajó elindult Indiába. A tenger igen viharos volt. Csak úgy dobták a hullámok a hajót, mintha dióhéj lett volna. Sötét éjjel volt. Egyszer csak elhagyzik a kiáltás: «Egy ember bukott le a fedélzetről a tengerbe!» Aki hallotta a vészkiáltást, a fedélzetre sietett, hogy ereje szerint segíthessen, a mentőmunkában. Lenn, a hajó egyik fülkéjében egy beteg fekvő ember szintén hallotta a kiáltást, de oly gyenge volt, hogy nem mehetett a fedélzetre résztvenni a mentőmunkában. De valamit ő is akart tenni. De mit tehetne? Körülnézett, meoda tévedt a kabinja falán lógó kis lámpásfa. Gyorsan lekapta s oda helyezte a kabin ablakába, hogy így világítson a sötét tengerre. Pár pillanat múlva örömteli férfihangok azt mondták egymásnak: «Kimentettük.» Mikor a beteg másnap a fedélzetre ment, érdeklődött, hogyan tudták a szerencsétlenül járt utast oly hamar kimenteni, hisz nagyon nagy sötétség uralkodott. Akkor elmondták neki a matrózok, hogy az a kis mécsvilág, mellyel valaki az ablakon át világított, az volt a mentőeszköz. E nélkül a fuldokló nem látta volna meg a mentőövet, de a mentők sem látták volna meg a fuldoklót!

Bármily kicsiny is mécsvilágod — a fő az, hogy világítson!

W. J.

Jobb a kevés az Urnak félelmével, hogy nem mint a temérdek kincs, ahol háborúság vagon.

Jobb a páréjnak étele, ahol szeretet vagy, hogy nem mint a hizalt ökörnek eledele, ahol vagon gyűlölség.

Bolond az, aki megutálja az ő atyjának tanítását.

Az igazság felmagasztalja a nemzetséget, a bűn pedig gyaláztatjokra vagon a népeknek.

Aki elnyomja a szegényt, gyalázzal illeti annak teremőjét.

Boldog, aki a szegényekkel jót tesz.

Ott a legjobb...

Meggyötört lelkeknek gyógyítója csupán,
Krisztusnak keresztyje — ott künn a Golgotán
Az elfáradtak számára van hely ott.

Ó az, ki megnyitá vakoknak a szemét,
Beteg gyermekének bekötözi sebet.
Elhagyva és árván, legjobb csak ott lenni,
Krisztusnak kebelén, ott már nem félj temni.

Ott elmúlik a jaj, megszüntik a bánat
A lélek megnyugoszik s a szent hit feltámad,
S ott künn a Golgotán felhangzik az ének.
— Elhagyottak Atyja Hossánna Te Néked!

Bösz Lenke.

Berlint a templomok városának lehet nevezni.

Az európai kontinensen alig van város, ahol annyi templom van, mint Berlinben, mert Amsterdamban van 50, Rómában 60, Münchenben 100, Bécsben 135, de Berlinben 339 és pedig 244 evangélikus, 53 róm. kath., ezek közt 3 francia, 1 angol, 1 amerikai, 3 helyőrségi, azonkívül 2 baptista, 14 methodista, 23 zsinagóga, 1 a siketnémák számára, 1 buddhista és még két török mecset.

December.

1. Ján. 12. 20—36. Jel. 4. 2. Ján. 12. 37—50. Jel. 5. 3. Ján. 13. 1—20. Jel. 7. 9—17. 4. Ján. 13. 21—30. Jel. 14. 1—19. 5. Ján. 13. 31—38. Mal. 3. 13—24. 6. Luk. 21. 25—36. Róm. 15. 4—13. 7. 146. Zsolt. Jel. 19. 1—9. 8. I. Ján. 1. Jel. 20. 1—10. 9. II. Ján. 2. 1—11. Jel. 20. 16—15. 10. I. Ján. 2. 12—17. Jel. 21. 1—8. 11. I. Ján. 2. 18—29. Jel. 21. 9—27. 12. I. Ján. 3. 1—12. Es. 40. 1—8. 13. Mát. 11. 2—10. 1. Kor. 4. 1—5. 14. 147. Zsolt. Jel. 22. 1—12. 15. I. Ján. 3. 31—24. Jel. 22. 13—21. 16. I. Ján. 4. 1—11. Jer. 31. 1—9. 17. I. Ján. 4. 12—21. Jer. 31. 10—20. 18. I. Ján. 5. 1—12. Jer. 31. 21—30. 19. I. Ján. 5. 13—21. V. Mát. 18. 15—19. 20. Ján. 1. 19—28. Fil. 4. 4—7. 21. 148. Zsolt. Jer. 32. 36—44. 22. II. Ján. 1. 1—13. Es. 33. 1—9. 23. I. Tim. 1. 12—20. Jer. 33. 10—16. 24. Luk. 1. 46—55. Es. 9. 1—8. 25. Luk. 2. 1—14. Tit. 2. 11—14. 26. Luk. 2. 15—20. Tit. 3. 4—7. 27. Luk. 2. 33—40. Kol. 4. 1—7. 28. 148. Zsolt. Es. 33. 13—24. 29. I. Tim. 2. 1—7. Es. 35. 30. I. Tim. 3. 14—4. Es. 63. 7—16. 31. I. Tim. 6. 6—21. 90. Zsolt.